

Neredeyse bir aydır kan vermek için fırsat arıyorum. Öğleden sonraya kadar çalışıyorum, *kahvaltı* 50 gram konserve balıkla saat 2 civarında, saat 4 gibi işim bitiyor. Sonra dışarı çıkıp yürüyorum. Her yer kapalı olunca ya malzeme alıp evde yapıyorum, ya dışarıdan alıp geliyorum. Yemek yedikten sonra da çıkıp Üsküdar veya Şişli'ye gidip kan vermek ve saat 9'a kadar geri dönmek mümkün olmuyor. Hafta sonları zaten çıkılmıyor.

Bugün dışarıda yeme imkanı da olunca Beşiktaş'a yürüyüp, karşıya geçeyim dedim. HES kodunu İstanbulkart'a tanıtmak gerekiyormuş. Aylardır *aşağıya* inmiyordum. Sanırım bu yıl ilk defa motorla karşıya geçtim.

Kızılay'ın kan merkezine ulaştığımda yedi buçuğu on dakika geçiyordu. *Yedi buçuğa kadar açığız* dedi oradaki görevli. İçeridekileri bekliyorlarmış. Geri döndük.

Artık kimin nasibiye, belki haftaya tekrar denerim. Erken çıkabilirsem tabii.

Hayat rutinim oturmuş gibi hissediyorum. Aradığım 20 saatlik işi buldum. Haftada 40 saat çalışmamı istiyorlar ama *o kadar zamanım yok* dedim. 30 saate tav olacak gibiyiz. Zaten yaptığım iş *yazı çizi* işi olduğu için 40 saat bilfiil çalışmak zor. Kafam götürmeyip, iki ay sonra bırakmak daha kötü olur.

Akşamları çıkıp bir yerde oturup gelen geçeni seyretmek *imkanı* olsa iyi olurdu. Konuştuğum herkes, eğer kurallara riayet etmeye çalışıyorsa, çok bunalmış durumda. Yasakları gevşettiler de bir miktar hava aldık. Herkesin ailesi yok, evde oturup televizyon veya bilgisayar seyretmek bir yerden sonra sıkıyor ve insanların gerçek ilişkilere de ihtiyacı var. Bu ilişkilerin *yan etkisi* bir yandan da kovid bu-laştırmak oluyor. O yüzden tam olarak sosyalliği yasaklamaya çalışıyorlar.

Ben doğal olarak *asosyal* biriyim. (Kendisine *antisosyal* diye dava açılan kaç kişi var şu ülkede?) Beni bile sıktıysa bu yasaklar, insanların genel olarak ne kadar mutsuz olduğunu az çok tahmin ediyorum. Bir noktadan sonra *hasta olacaksak da böyle yaşamaktan yeğdir* diyecekler.

Bir de asıl mesele insanların hasta olmasından çok *hastaneleri doldurmaması* gibi duruyor. Asıl engellenmeye çalışılan *sağlık sisteminin yükünün artmaması*. Bunun *doktor, hemşire* tarafında yapılanın şart olduğunu ben de düşünüyorum ama bir yıldır *olağanüstü durumlar olağanüstü tedbirler gerektirir* diyerek alınan yasakların yanında *iğne vuracak* kadar hemşirelik öğretecek bir takım tedbirler de alınabilirdi. Bu hastalığın sonuna kadar hasta başında nöbet tutacak kadar gönüllü, evde oturacağına hasta bakıcılık yapacak veya süreçlere yardım edecek insanlar yetiştirilebilirdi. Konuyla alakasız uzman doktorları dere tepe aşığı göndereceği yerde *acil durum personeli* eğitebilirdi. İlgilendiğiniz *tek bir hastalık* olduğunda eğitim çok uzun sürmez. Bunlar yapılmak yerine *yasak, yasak, yasakla* idare ettik. Çünkü bürokrasiler için böyle dönüşümler hayli zor ve yasaklamak daha kolay.

Aşılanalım da kurtulalım inşallah.